

שורר אויבים ומילוי מינים (זדים)

6

לכלום ידוע שאלה הם סימניה של הנצרות, שעתה שעתנו מהאמונה ומהבעודה זורה, ומואז ביאתלה לעולם שנאה בנפשו את הורתו, היהדות, שמננה ינקה את תמצית חייה. הנצרות היא שהמציאה את התואר "היהודי הנודע", והיא זאת שחרתה בספריה את האיבה העצומה ליהדות ולמחזיקה, ובעה שם ישראל בגלותו לא יהוזר לעולם למולדתו, ושאר בהשפלת עולם, חיליה, על חטא פרי הדמיון החולני המעווות של אותו מציאים ועלילים. אוֹי לאמונה שמאמינת באלהים צלוב. ואותו אדם, שעל פי דבריו הביא לעולם את האהבה ואת הסליחה לכלום, כולל לזרמים האכוורים שצלבונו על העז, ו록 לבני עמו הטובים, להם הוריש שנותן חינם.

10 אין בעולם, ולא היו בכל הדורות, דת כל כך מתאימה לתפקיד רעיון את רעיון זהה על ידי שליחים הנקאים מסורו. רק הנצרות רואה כאתגר עצום להברר את עם ישראל בכל דרך עד דתו, ומשקיע משאבים עצומים בזאת, בראש הפרושה על פני התבבל כולם.

15 על פי פרוטומים של חבר הפעלים (שאשרהם ואשרי הלקם, והי רצון שה' יציל את מעשיהם, כי הם היהודים העומדים בפרט ומתאמצים להשכיל את הפתאים הנתפסים בראש הנצרות), פועלים, בארץ ישראל בלבד, מעלה שלושים אלף מסינויים, הנעוים בתקציבי עתק כדי לדור נפשות ישראל לשמד.

אם כן נתרדר לנו מי הם אוטם מינים המסתכנים את קיומו של עם ישראל.

20 כמה ברורים הדברים בימינו, כאשר כמעט כל האומות הנוצריות ומנהיגיהם, כמו נשיא צרפת ונשיא אמריקה, טועים כל שביכולם לשלב את אחיזתם של בית ישראל בעיר הקודש - ירושלים וחברון, ולמסדרם ביד אותם הזרים, שהם בעצם הגדיין אוטם במונם ארוגני רוח וזרע. כל זה בהרגשותם הפנימי, שהנה באם דברי הנביאים מלפני אלפי שנים, על קיבוץ הגלויות ועל תקומות אגדת ישראל, ומתקיים. הנה הולך העולם ונואל, וחושך עמד לכסטות את מלכות אליל והרשע. על אלו ועל אלו נאמר שלא תהיה להם תקווה. עצם תפיר ומיזמותיהם יכשלו, ובית ישראל יזכה לאור ה' אשר יאיר עלי אור עולם וכבודו לעילו יראה. לא נירא מפני המומן מיפוי אומיהם. וחזור ואנא: "עוֹצָם עַזָּה וְתוֹפֵר דָּבָר וְלֹא יִקְםֶן עַמּוֹן אֱלֹהִים". מהה יכרענו יפולו ואנחנו נוקם ונתעדוד.

ג'אנט ג'אנט - 3 מ

25 כמה שמדמים את לשון הרע לחמור שבקקלולים המשעים, כך מדמים אותנו לקלוקל החמור בתחום האמונה והדעות — לאפיקורוסות. ומהי אפיקורוסות? כבר הסבינות פעמים אחרות, שאפיקורוסות אינה מינית, חס ושלום, בשום אופן. יש כמה בני תורה וכמה תלמידי-חכמים שמלבלים בויה בשם ההוראה¹³, אבל אפיקורוסות זו כפירה. ושעשיו הרבה אפיקורוסים, בעם ישראל ובמדינת ישראל. כמובן, יש סיבות לדין אותן לכי' זכות ולחזרה¹⁴, אבל העובדה היא שישים אפיקורוסים וכופרים. יש מדרגות בכפירה, בשלילה, כשם שיש מדרגות בקדושה, בחוב. יש כפירה מוחמת ספק: ספקות באמונה, לבולמים באמונה וכדומה. יש ספקות יותר עמוקות עד שהן געשים כגון החולות¹⁵. השיא הוא הכפירה בעיקר! ובאותו עמוד בגדרא נאמר שלשון הרע היא כפירה בעיקר!

ג'אנט ג'אנט ג'אנט

3

(שם) תננו רבנן שמעון הפטולי הסדייר שמנהעה עשרה ברכות לפניו רבנן גמליאל על הסדר ביבנה. אמר להם רגנן גמליאל לחייבים, כלום יש אדם שיודיע לתוך ברכות המניינים. ורד שמואל הקطن ור' לשנה האחורת שכחה [דר' בט] והש��ף בה ב' וג' שעת ולא העלהו. ואמאי לא העלהו, והוא אמר לשנה מילון אוthon חישיןן

6

30 מא. לשנה האחורת שכחה והשקייה בה שתים ושלש שעות. אלו אמורים תפילתו ע"פ דעת המיסדים האלקים. ע"כ גם שרגשותיהם בגבו מאד מדריכינו אין בכך כלום, כי על דעתם הרוממה האלקית אנו סומכים. אמן הוא ע"ה, שהיה המיסיד והמתתקן, לא רצה בשום אופן שצאת תפילה ממנה עגנון מלאכה ואומנות של פיות ושריר, כי"א שתהה" נובעת ממעמקי נשוא הקרויה לכל פרט. ובאשר לתוך ברכיה למינים צרייך מעמד נשא גבונה ונשא מאד, כי האדם באשר הוא אדם אי אפשר כלל שלא חמוץ בו בטבעו אייזו שינאה טבעית לאובי נפשו ורודפי עמו, והתפילה צוריכה שתבא ודוקא מטהרת לב קדוש הרבק באלהים חיים ומכיר שכל ברויתיו חביבים לפניי כי מעשי ידיו כולם. אלא שעכ"ז יגביר שכלו על הרגשתו, ודומה זהה לאדון כל המעשימים, שמנางיג עולמו גם במשפטם הערchromים. ורק בחירות האלק להולה ומוכשר להזהה עלי י"ה ד' לקרשו בקרושה עליה למן תקין חתילה. אבל לשנה האחורת השקייה שתים ושלש שעות עד שמצו בנפשו הקשר הקדושה הרואיה, (ש)[ברוכה זו שנארמה לפ' מלותה' ברוח שנאה, ושתהה עכ"ז] מלאה רוח אהבה וחסד, ורק קנתת ד' צבאות', בחשקו אל תכלית השלים, בהגלוות כבוד ד', בסור כל מונע וכל טיג, תעשה זאת, וצירום הטהורים משתכנים בנקל וצרכיהם לסיעטה דשמיא.

ג'אנט ג'אנט ג'אנט

העינו בנוסח הברכה גורם לכואורה בתחילת המחשה, להרגשה קשה. וכי ברכה היא זו? הרי כל הברכה מכילה קללות, ואיך אפשר לקרוא לה ברכה? הרגשנות זו מוצאת לה חזק כאשר ודעתנו לנו העובدة ברכה זו לא נכללה בתפילה בזמנם סיידורה הראשון על ידי אנשי נסכת הגדולה בתחילת בית שני. ורק לאחר ארבע מאות שנה, לאחר החורבן, בימי רבנן גמליאל השני, הוסיף ברכה זו לתוך התפילה.

50 מאפיין מיוחד נוסף לברכה זו הוא השוני בנוסחאות השונות שבה, מאז היסוד ועד היום. ישנים המזכירים בברכה את המלכים, וחסן את המשומדים, ואחרים את הזדים. שינויים אלה שנם גם בחיתמת הברכה, "ஸּוּבָר אוֹבִים וּמְכַנְּעִים מִינִים". בנוסחאות קודמות, שאין הינם מי שנוהג בהם, נזכר בתוכה הנזירים, וכנראה שנוסחה זו נדחקה בלעדי הגויים.

שמואל הקטן

55 נחוור ליבור תקינה של ברכה זו. נשאלת השאלה: ממה נפשן, אם חשבות להתפלל על בעירו הרע, למה לא תיקנו ברכה זו או נשוי¹⁶ נסכת הגדולה, מתקני התפלה יכולה? ואם חשבו הם שאין מקום לבקש מרבן העולם שיעשה רע למשחו בעולם, כי הרי טוב ה' לכל, מדוע תיקן ברכה זו שמואל הקטן בימי רבנן גמליאל?

60 מתקן ברכזה זו, שמואל הקטן, נקרה בשם זה, על פי דבריו הירושלמי¹⁷, כי היה מעט קטן משמואל הנביה. ויש מפרשימים שדווקא הוא זה שתיקנו ברכה זו, על פי הנאמר בפרק א' ברכות¹⁸: "שמואל הקטן אמר: 'בנפלו אויב אל תשמה'. כאשר מקלים אויב, קשה מאד לאדם להתנער מ شأنו פורטיט, ושותחה הקללה אותה הוא מקל רך לשם בעירו הרע מן העולם. קללה כו, הנבעת חולשת האדם ומדאגתו הפורטית לעצמו, איננה ראייה להיאמר לפני הבורא, שחפץ בטובות הבריות כולם. רק בריה המהווה בעצם מהותה כה שליל ומצוק בלבד, ברא עולם

65 מבער מן העולם.

על כן, כאשר היה צורך לתיקן ברכה זו על המניינים שהיו מצרירם מאד לישראלי, היה קשה לרבן גמליאל לבקש מכל אחד לתיקן ברכה זו עליהם, היות ומלם הוי בסבל מתגברת ידם, משליניותם ואובכם. היה צריך למוציאו את אותו אדם המועל, שמואל הקטן, שהיה נקי מכל חשש שנאה פרטיט, עד שדרש של לא שםוח במלחת האובים. רק רוחה היה ואוי לתיקן ברכה זו, שהיה קובלנה נקייה מכל גנעה אישית, על עצם מה עשה ברא ה' המעבב את הארתו אוור' ה' הטוב מלבאו לעולם, ומחדיר ומקידר את הנועם האלוהי במצוות, עד שאין בדריה אלא לעברו מן הארץ. ביעור כזה הוא טובעה גדולה, כמו שאר הטובות והחסדים המתבקשים.

ה' ג'אנט ג'אנט - ז' ג'אנט ז' ג'אנט

ה' 8-8-8

6

70 (שם) תננו רבנן שמעון הפטולי הסדייר שמנהעה עשרה ברכות לפניו רבנן גמליאל על הסדר ביבנה. להם רגנן גמליאל לחייבים, כלום יש אדם שיודיע לתוך ברכות המניינים. ורד שמואל הקטן ור' לשנה האחורת שכחה [דר' בט] והש��ף בה ב' וג' שעת ולא העלהו. ואמאי לא העלהו, והוא אמר לשנה מילון אוthon חישיןן

75 מ. אל ר' ג' לחכמים, כלום יש אדם שיודיע לתיקן ברכות המניינים. הכרוכות של כל התפילה שכן מלאות בחסד ואהבה, כל אדם חכם הרואין למעלה רוממה כזאת, ראיו הוא לעורך תפילות קברעות לגוי קדושעם חכם ובורן. אmons התפילה שבחוכה אצוריים דברים שלן שנאה ומשטחה, ארכיה לבא דוקא מלכ' שכלו טהור וקודש לד', שטבע השנאה אין בלבדו הכל, ורק מפני התכלית הכללית שחרסה לצאת ע"י תקלת הרשעים המכשילים יערר אל ד' להדרך אותם, אבל אם ישאר בלבדו טהור וקודש לד', שלשנה טביהת טביהת, מ"מ תגבר בלבדו לטבעית, שאף שהיא קדוש לד' בהתחלתה, וזהו כשל והנה עמד שמואל הקטן ותקנה, ורק הוא באמת ראיו לה, כי הוא איש אשר דרש תמיד¹⁹ "בנפלו אויבך אל תשמה וג'ו"²⁰, והסידר בלבד שנהה מלכבו גם לשונאי נפשו, והוא כשיתעורר לתיקן ברכה למינים, לא תמצא בה כ"א רגשי לב טהור להכלית הטוב האmittiy הכללי.

ג'אנט ג'אנט ג'אנט

לונה ירושלים

כל זמן שלא למד לעצמו שחתבר לו מעלה נשמת האדם
ומעלת ישראל²⁰¹ ומעלת הארץ הקדשה²⁰² וההשתוקות הרואה
 לכל איש ישראל לבניין המקדש וגודלה ישראל והתרומות
בעולם, כמעט שאר אפשר לטעום טעם עבודה.

עמך ג' ג' ? אן

ג
ונזה בעונתו נגה ורב בית המקדש ובוטל החזק. כשהנשות טהורות,
כאשר החזק הפנימיים שבאומה הולח הוא עליה בישרו. כשהשיקה לזרק, לירושר,
לאמת. לקדשה עליונה. ולטהרת הארץ. היא קבוצה, או הקיש חכל עמד
בפטונו,Beth מקדש על משפטו וסודיו עבדותיו מקרים את העולים ואת
החויה את הומן את הנזח. את הפרטם עם מקריםיהם הכלולים. והכל עלול
בחודש שלמה, ואין הפסק בשפע הארץ. אבל עתה בעונתו רוח בבל מקדש,
ושחורים נחלדים, ואור הקדש שבתוכה וועם. או אפר שאר הקשת וחוד גגליון.
ושיבנה בלחנה ותגעה מהיגו במלון עז. ברוכו חי הרוח של אומה, ושבע
קדש של תארה אלהית כא רק לעתים רוחות, כל מיני הפסכות ווסתרות
ט) מוגעות את התמוך והדרי של קדש. העבודה מלחותם בעולם, מאור שורב
בית המקדש. נעה בין ההשפה של הפסקה, של הארעות של הזהות
הקדשה בעולם, או אפשרותה של ההמשכה החמידה בגין הפסק. רוח בית
המקדש ובוטל המדי.

עמך ג' ג' ? אן (ט)

5
שם של ירושלים קשור כל כך בגאות ישראל, עד שבין ירושלים קשור בתודעה
כל עמו, הקרים והרוחקים, עם תחיתה של האומה.
חובבן ירושלים ושירות המקדש הראשון והשני הם התהנות האומות והנראות
ביותר בדברים שלהם. במים המוחחים לצער על חורון זה מרכז כל הגיא
והצער של כל הדורות כולם. על ירושלים נשבענו כולנו בגלות בבל: "אם אשכח
ירושלים תשכח ימי", תזכיר לשוי אם לא אזכיר, אם לא עלה את
ירושלים על ראש שמחתי²⁰³. והוא הפסק הנארז בזום ברית מילא (לפי עדות
המורוח), על ידי האב המכנס בנו לברית ה' עם ישראל, והוא הנארז על ידי החתן

ברגע חיו הנפלאים ביהם, שייא השמהה שלו, כאשר הוא נכנס בברית
הקידושן הנישואים עם רעייתו, תחולו אותו כל ימי חייו.
זכרון זה מוחיב אותנו, על פי ההלכה, לשום זכר לחובבן ירושלים, בכל בית ובכל
סעודת התקווה לבניין ירושלים, האמונה שום זה יבוא, היא הכללת בתוכה את
כל אמות שישראל באנגליה ובמשית. הנגן לומר ברוב קhiloth ישראל את המילים:
לשנה הבאה בירושלים הבניה", בסיטום ליל הסדר, הוא ליל גאותם של ישראל,
שאין דומה לו בכל לילות השנה. גם בסיטום יום הכיפורים, הום המוחץ והנادر
בקודש, שאין כמו זה בכל המועדים,anno חותמים במילים: "לשנה הבאה בירושלים
הבנייה".

10
שלוש פעמים ביום, בכל תפילה ותפילה, אנו מתחננים על בניית של ירושלים,
וזפלו כאשר אנו אוכלים את לחמו וمبرלים את ה' על המזון שחנן אותנו, אנו
זכרים לבקש רחמים על ירושלים, וחותמים בה את ברכת המזון.

15
ירושלים איננה עיר מכל הערים. את זאת ניתן ללמידה מהלכות ובות הנזכרות,
במסכת באב קמא²⁰⁴, אותן הלכות שנפסקו גם ברמב"ס²⁰⁵. ירושלים היא אל רך
של יושבה, היא של כל עם ישראל, וכן לא נחלה לשכטים שאור ארץ
ישראל. היא איננה שיכת לשבט מיוחד שיש לו זכויות עליה, ואפיו הדירים בה
אין רשיים ליטול שכיר דירה מעולי וגלים מכל הארץ והעולם, כאשר הם באים
אליה.

קדשות השילוח לירושלים

30
יתר על כן, ירושלים היא לא רק של עם ישראל, היא עיר ה' אלוהי עולם, שקבע
אותה נחלה. ביטוי לזה נמצא בספר זכרון לרבי סולובייצ'יק צ"ל, בビורו למשנה
במסכת כלים. אמרת המשנה בכלים²⁰⁶: "עשור קדשות הן: ארץ ישראל מקדשת
כל ארצות. ומה היא קדשות? שבאיים ממנה את העומר, והביבורים ושתמי
החולם". הקשה הרוב סולובייצ'יק צ"ל, וכי זה כל מה שיש לומר על קדשות הארץ,
והרי מעלות רבות לה, גם בהלה? היא הארץ הקדשה בקדושת שמיטה וובל,
ומפירותה מביאים תרומות ומעשרות, חלה ונכירות, לקט, שכחה ופה, ועוד
הלךות רבות מאד. למה הזכרה קמשנה רק פרט קטן, שנוגע למקדש ולא כל

לארך הגיאו - אן ט

5
קדם. בית המקדש, בתור מרכזו הרוחני של האומה, ומקור החיים הרוחניים של כל
יחיד ממנה, מצד החזון המורכב עין ביפוי ומנסה את הרעיון בעוזו איזמו,
צורך הוא להבנות ברוח בכל יום אצל כל מישרל, כדי להשאיב את נפשו במלא
חייה בתוכיות האומה במצבה שלם. אז ישבו להיחיד כחוותיו הנפשיים הרעננים,
שחיי האמונה, וחום ההרגש ואורו, פורחים בהם בפרק חמד, של של צבעים
נחמדים למד. תעודה זו מתכוונת בפועל על ידי סדר היום של הקרבנות הנאמנות
לפני התפילה. פרשת הכיפור, התמיד, הקטורת, זורעים הם את הגודל האלקי שבכית
הגדול והקדוש ב עמוק הנשמה, קרוב למדת השיגוב שהיתה לכל יחיד בעת היהת
האומה חייה, ומקדשה בתוכה על אדמתה. גרעיני התשוקה אל השלמה של האומה
בתוכונתה הרוחנית, הולכים הם וuousים את פירוחיהם על תלמי הלב. הם הולכים
ורבים, משתרגים עם כל המון הרעינוות הטובים המתיחסים לתוכונה המרכזית זו זאת,
וכנסת ישראל נבנית ברוח בניין בכהה לאלהים, אשר יתן לה עצמה, מצד ה Hod
הנוצחי האוצר בסגולת מאיה, יותר מהמן בניינים חמוריים ומוסדות לאומיים של חול,
המאצים כח כל לאום אשר רק על בשרו וחייב השמי יחיה. אהבת אלהים התימה
וה נשאה, מתעוררת ומתיצבת היה, בעז גדול, בנשנת האומה, על ידי זכרונותיה מימי
קדם, בהיותנו אליהם תמים עדרה. והאידיאליות של זכר נשגב זה, דוללה ממעמקים
כל רעיון נחמד, וכל משאת נפש כבירה וקדושה, ומציגת לעניין האומה בכללה את
ערכה האלקי הגדל, שמלא הוד והדר את כל חדרי לב של כל ייחידי בניה.

ט' א' ג' ג' ג' ג' ג'